



‘Herladen en schieten!’ schreeuwt Kwaadbaard vanachter het roer.

‘Ja, kapitein!’ brult De Buffel terug. Hij heeft zijn grote kale hoofd uit het trapgat gestoken, maar gaat nu weer snel naar beneden. Op het benedendek slaat de hitte van de zojuist afgevuurde kanonnen hem in het gezicht. ‘Laden en vuren!’ roept hij naar drie mensen die druk bezig zijn.

‘Buskruit zit er al in,’ antwoordt een kleine jongen die onder de zwarte vege zit.

‘Mooi zo, Raaf.’ De Buffel duwt de kanonnen terug op hun plaats, nadat een vrouwtje met rossig haar er een kogel in heeft gestopt. ‘Goed bezig, Clio,’ zegt De Buffel tegen haar.

‘Waarom doe ik dit ook alweer?’ vraagt ze verward.

‘Omdat we in gevecht zijn met een ander schip!’ roept een oud mannetje, dat met zijn brandende vingers alle lonten aansteekt.

‘Mooi fikkie, Nachtwachter!’ roept De Buffel.

Dan zoekt het viertal dekking achter een muur van kisten. Nog geen seconde later klinken er oorverdovende knallen, gevolgd door het geluid van brekend hout en schreeuwende mensen.

‘Voltreffers,’ zegt De Buffel trots. Hij loopt terug naar de

trap, neemt met één stap vier treden tegelijk en steekt zijn hoofd boven het dek uit. ‘En, Kromme?’

‘Allemaal raak,’ piept een krom mannetje. Hij trippelt langs de reling van het schip en kijkt via een rond spiegelkje naar het andere schip. ‘Ze pakken iets!’ roept hij.

Dat hoort Kwaadbaard ook. ‘Wat?!’ schreeuwt hij.

‘Wapens?’ vraagt De Buffel.

Kromme Kareltje blijft staan en knijpt zijn ogen samen. ‘Nee,’ zegt hij giechelend. ‘Haken!’

‘Ze gaan enteren!’ roept Kwaadbaard. Hij laat het roer los en rent van de achterstevan naar het grote dek. Ondertussen trekt hij zowel een zwaard als een pistool.

*Kleng!* Een ijzeren gevaarte met scherpe punten landt op het dek. Het touw waar het aan vastzit wordt aangetrokken. De haak klettert over de houten planken en boort zich dan met een schelle klap in de reling.

Een donkere vrouw met lange krullen rent ernaartoe en snijdt met een mes het touw door.

Er klinkt weer een harde *kleng!*

‘Daar, Venezuela!’ roept Kwaadbaard.

‘Ik zie hem!’ roept de vrouw terug en ze rent naar de volgende enterhaak.

*Kleng kleng kleng!*

Er liggen meerdere haken op het dek.

‘Ik kan ze niet allemaal lossnijden!’ roept Venezuela.

Iedereen die nog beneden was, is nu boven gekomen. Er worden zwaarden getrokken en pistolen geladen.

De mensen op het andere schip trekken aan de touwen. Zo komen de twee schepen steeds dichterbij elkaar te liggen.

‘Verwonden, niet doden!’ beveelt Kwaadbaard terwijl hij de vuursteen van zijn pistool naar achteren trekt.

Op het andere schip klimt een forse man met een mes tussen

zijn kaken op de reling. Hij zet zich af en waagt de sprong. Hij maait met zijn armen in de lucht, grijpt net mis en valt met een hoge gil in het ijskoude water.

Kromme Karelte stopt zijn spiegeltje weg en wil zijn mes pakken om gretig deel te nemen aan het aankomende gevecht, maar hij is zo opgewonden dat zijn handjes trillen.

Een man springt schreeuwend aan boord en haalt met zijn zwaard uit naar Karelte.

‘Kromme, pas op!’ roept De Buffel.

Karelte kijkt omhoog. De scherpe punt van het zwaard komt snel zijn kant op.

‘Dacht het niet!’ roept een meisje. Twee vliegende voeten raken het gezicht van de aanvaller. Hij probeert zijn evenwicht te bewaren, maar dat mislukt. Hij valt achterover van het schip. Er klinkt een gruwelijk brekend geluid.

‘Hij is tussen de schepen geplet!’ roept Kromme Karelte opgewonden.

Het meisje vliegt verder over het dek. Ze houdt zich met een hand en twee voeten vast aan een touw en zwaait met haar andere hand een scherpe sabel rond.

De vele mannen die over de reling zijn geklommen, blijven twijfelend staan. Doordat ze even zijn afgeleid, heeft De Buffel genoeg tijd om ze naar het dek te slaan.

‘Lekker bezig, meissie!’ roept Kwaadbaard.

‘Dank je!’ roept het meissie terug. Ze laat zich van het touw naar beneden zakken en landt op de houten planken. Door haar stoere actie waant ze zich even veilig en ze geeft Kromme Karelte een knipoog. Maar haar opluchting is van korte duur. Een van de mannen van het andere schip weet De Buffel te passeren en zet zijn pistool op het achterhoofd van Mus.



## 2

‘NEE!’ brult Kwaadbaard, maar daar laat de man zich niet door tegenhouden. Hij trekt de vuursteen van zijn wapen naar achteren. ‘Dag, piraatje,’ zegt hij. Dat waren zijn laatste woorden, want direct erna wordt hij geraakt door een kogel.

In zijn hand.

Hand weg.

De man schreeuwt en steekt de rest van zijn arm in de lucht. Uit pure paniek, niet zodat iedereen kan bekijken wat hem voor gruwelijks is overkomen. Dat doet Kromme Karelkje trouwens wel. Glunderend.

Mus draait zich om en trapt haar belager in zijn buik. Hij valt schreeuwend op de grond.

*Baf!* Twee laarzen landen naast Mus op het dek. ‘Déjà vu,’ zegt Hestia.

‘Nee,’ zegt Mus. ‘Het andere schip heet *De Vedette*.’

‘Ja, weet ik. Ik heb een déjà vu.’ Hestia pakt het wapen op dat Mus heeft laten vallen en geeft het aan haar. ‘Je hartsvanger. Dat is de tweede keer dat ik je die geef. Weer een déjà vu. Dat betekent dat dit moment me bekend voorkomt.’

‘Het is ook nu weer met een sisser afgelopen,’ zegt Mus.

Kromme Karelkje staat ondertussen over de gewonde man te

kwijlen en gniffelt zich helemaal suf. ‘Geen... vinger... meer... te... zien...’ brengt hij hikkend van de lach uit.

De Buffel loopt naar de steeds bleker wordende piraat en pakt hem vast. Hij tilt hem met gemak boven zijn hoofd. ‘Dit staat iedereen te wachten die nog aan boord wil komen – of die weigert nu te vertrekken!’ Zijn woorden bereiken met gemak het dek van *De Vedette*.

De mannen die daar nog aan de reling staan, schrikken zo van het gruwelijke beeld dat ze allemaal hun handen omhoogsteken. Degenen die al aan boord waren gekomen, gaan zo snel mogelijk terug naar de reling en springen of klauteren of kruipen terug naar hun eigen schip.

‘Goeie keus,’ zegt De Buffel. Dan gooit hij de gewonde man met een sierlijke boog naar de overkant. Hij wordt daar onhandig opgevangen door zijn scheepsmaten. Een aantal ontfermt zich over hem terwijl de rest de entertouwen gauw probeert door te snijden.

*Tak tak tak!* De touwen schieten een voor een los en niet veel later drijven de twee schepen uit elkaar.

Mus klimt op de reling en houdt zich vast aan het grote touwnet dat helemaal tot aan de eerste mastbalk loopt. Ze kijkt met samengeknepen ogen naar het vertrekkende schip. De bemanning loopt in paniek rond over het dek. Iemand is bezig om een grote wapperende vlag naar beneden te halen. Hij is zwart met een grote witte doodskop erop. Over de witte schedel is een groot rood kruis geschilderd.

‘De piratenjagers laten hun vlag zakken!’ roept Mus. Ze springt naar beneden en loopt naar Kwaadbaard.

‘Mooi zo,’ zegt hij. Hij stopt zijn pistool weg en gaat terug naar de achtersteven. Daar neemt hij het grote roer weer in zijn handen. ‘Piratenjagers...’ mompelt hij. ‘We zijn niet eens piraten.’ Hij kijkt het schip rond. ‘Status?’

De Buffel wil net antwoord geven als Clio het dek op komt en zegt: ‘Er zitten gaten in de bakboordkant van de romp, ter hoogte van het eerste benedendek. Wat is er in krakensnaam gebeurd?’

‘Dank je, Clio!’ roept Kwaadbaard. ‘Buffel, kun jij haar effe...’

De kale man knikt en bukt zich naar het vrouwtje. De voormalige bibliothecaresse heeft een ontzettend slecht kortetermijngeheugen en is na luttele minuten vergeten wat ze heeft meegemaakt. ‘Weet je nog wie ik ben?’ vraagt De Buffel rustig.

Clio knikt. ‘Natuurlijk. Boaz “De Buffel” Balthazar.’

‘Juist. En weet je ook waar we zijn?’

‘Beste man, jullie schijnen te vergeten dat er met mijn lange-termijngeheugen niets mis is.’

Inmiddels zijn ook Raaf en De Nachtwachter op het bovendek gekomen. Die laatste legt een hand op Clio’s schouder. ‘O, hier ben je,’ zegt hij lief.

‘Ze denken dat ik gek ben, Haco,’ zegt het vrouwtje.

‘Nee hoor, lieverd. Maar het zijn roerige tijden en zelfs de scherpste geesten worden nu op de proef gesteld.’

Clio kijkt De Buffel aan. ‘We weten niet waar we zijn. Dat is het antwoord. En dat is ook de bedoeling, want we zijn op de vlucht.’

Dat laatste zegt ze zo hard dat iedereen aan boord het heeft gehoord.

‘Op een schip dat in Splinterdijk lag en geen naam mag hebben,’ gaat Clio verder. ‘Donkerblauw geschilderd, zodat we niet opvallen. We hebben al weken nergens aangemeerd. Eten en drinken beginnen op te raken en de verveling groeit met de dag. En dat allemaal om niet in de klauwen te vallen van één enkele man.’

De spot in haar stem is niet te missen, en voor zowel Mus als Kwaadbaard is het een teken om naar haar toe te gaan.

‘Dit is niet zomaar iemand, Clio,’ zegt Mus als de opvarenden allemaal bij elkaar staan.

Venezuela stroopt een van haar mouwen op. ‘Al deze littekens komen van zijn hand,’ zegt ze. ‘Een voor een gezet voor zijn eigen plezier.’

‘Hij is opgestaan uit de dood,’ vult Kwaadbaard aan. ‘Hij is het kwaad zelf, en ik riskeer geen enkel leven meer. Al helemaal geen dierbare levens.’ Hij komt dichterbij en kijkt Clio vanonder zijn borstelige wenkbrauwen aan. ‘We zijn niet op de vlucht, Clio. We doen wat we kunnen om in leven te blijven.’



### 3

‘Daar zijn de meningen over verdeeld,’ zegt Mus zachtjes tegen Kwaadbaard terwijl ze samen de achterstevan op lopen.

‘Dat weet ik.’ Kwaadbaard neemt plaats aan het roer. ‘Maar de meesten staan achter ons.’

Mus komt naast hem staan.

‘Toch?’ vraagt Kwaadbaard.

Mus kijkt het dek rond. De kleine bemanning is aan het werk gegaan om de schade van het vuurgevecht te herstellen. ‘Clio, Hestia en Karelty vinden dat we vluchten,’ zegt ze.

Kwaadbaard gromt. ‘Dus De Buffel, De Nachtwachter, Venezuela en Raaf staan nog wel achter het plan?’

Mus knikt.

‘Dat is de meerderheid.’

Mus kijkt hem aan. ‘Ja. Nog wel.’

‘En jij?’ vraagt Kwaadbaard.

‘Wat?’

‘Waar sta jij?’

Mus gaat achter de kapitein staan. ‘Achter jou,’ zegt ze tegen zijn rug.

Kwaadbaard kan er niet om lachen. ‘Ik meen het, meissie. Jouw mening is voor mij het belangrijkste. Als jij vindt dat we



vluchten voor Ramon, dan moet je dat zeggen.'

'Ik vind...' zegt ze rustig terwijl ze weer naast hem gaat staan, 'dat je de juiste beslissing hebt genomen.'

Kwaadbaard knikt. 'Fijn. We hebben simpelweg te veel mensen aan hem verloren.'

'Weet ik. Maar...'

Kwaadbaard kijkt Mus aan. 'Ja?'

'Wat is het plan precies?'

Na een korte stilte roept Kwaadbaard: 'Buffel, neem het roer effe over!'

'Ja, kapitein!' De reus loopt naar de achtersteven terwijl Kwaadbaard de deur van de kapiteinshut voor Mus opendoet.

Kwaadbaard gaat achter zijn bureau zitten, Mus in klermakerszit erbovenop. De kapitein strijkt een paar keer over zijn lange baard en staart door een patrijspoort naar buiten. 'Heb ik niet,' zegt hij.

'Je hebt geen plan?'

'Nee.'

'Maar je hebt altijd een plan. Of op z'n minst een idee.'

Kwaadbaard haalt iets uit zijn baard. Hij bekijkt het rommeltje en gooit het dan weg. 'Toen ik zijn brief kreeg wist ik één ding zeker: we kunnen niet in Splinterdijk blijven. En ook niet terug naar Zeeburgerdam. We kunnen nergens zijn waar Ramon ons kan vinden. Vertrekken en blijven varen is de enige optie. Ik weet simpelweg niets beters.'

Mus buigt zich iets naar hem toe en pakt zijn hand vast. 'Dat geeft niet.'

'Jawel. Iedereen kijkt me de hele tijd met een vragende blik aan. Jij ook. Ik zie de afwachting in je ogen.'

Mus laat haar hoofd zakken, zodat Kwaadbaard niet van haar gezicht kan aflezen dat hij gelijk heeft. Mus wil al weken inderdaad maar één ding weten: wat gaan we doen?

‘Misschien moeten we samen een plan maken,’ zegt ze. ‘Twee weten meer dan een.’

‘Goed idee,’ vraagt Kwaadbaard.

‘Ja.’

‘Het was een vraag. Heb je een goed idee?’

Mus gaat van het bureau af en loopt door de kapiteinshut. ‘Weet je nog wat Bertrand zei? Op de allereerste avond in zijn boomhut?’

‘Nee, meissie. Mijn geheugen is beter dan dat van Clio, maar dat is bijna een jaar geleden.’

Mus herhaalt hardop de woorden die ze zich herinnert. ‘Toen we hem hadden verteld over de situatie in Zeeburgerdam zei hij iets als: “Zij zijn met veel, wij met weinig. Dus wij moeten met meer zijn en zij met minder.”’

‘Slimme vent was het toch.’

‘Zeg dat wel. We weten niet hoeveel bemanningsleden *De Nachtschade* heeft. Maar we weten wel dat ze met meer zijn dan negen. We moeten mensen ronselen die ons kunnen helpen.’

‘Een leger.’

‘Ja!’ Mus wordt enthousiast. Ze klimt weer op het bureau.

De meeste kapiteins zouden dat een schande vinden, maar Kwaadbaard moet erom lachen. ‘Maar wie, wat en waar?’ vraagt hij.

‘Op zee vinden we niemand. Alleen die vervelende piratenjagers. Maar daar hebben we niets aan. We zullen ergens moeten aanmeren.’

‘Maar, meissie...’

Mus kijkt Kwaadbaard aan. ‘We moeten iets minder bang zijn, Augustus. Ietsje maar,’ zegt ze.

Kwaadbaard knikt. ‘Je hebt gelijk. Iets minder bang zijn. Zodra we land zien, meren we aan.’

‘Goed zo. En volgens mij is het voor de bemanning belangrijk

dat we het schip een naam geven.'

'Hoezo?'

'We zijn havenloos. Een naam geeft ons misschien iets meer een thuisgevoel.'

'Goed. Bedenk maar iets.'

'Heb ik al gedaan,' zegt Mus trots.

'O?'

'Ja. Dit havenloze schip heet *De Wreker*.'